

Ничо? . . . Азъ живъ ща да го закопая въ земята; азъ ща му отчета предсмъртната молитва; азъ ща го смажа въ ржцете си като врабче, викала спировица и червенѣла и блѣднѣла отъ ядъ.

— Не него трѣба човѣкъ да бие, а тебе, казалъ Рашко златарѣтъ. — Защо ти не дадешъ момчето на нѣкой занаятъ или на школото да са учи, ами го държишъ дома си да прави пакости? Тебе са стои бой, а не нему, повторилъ Рашко, и сѣвѣтниците отишли по работата си; а Спировица захванала да мисли за дѣтето си.

Ничу са не искало да са учи, но не за това че не му са харесвало учението, което той още не знааялъ какво е то нѣщо, сиво или черно, бѣло или червено, а сѣвсѣмъ по други причини. Предъ неговите очи не единъ път ходиле бащите и майките по улиците, водиле за ухо си-новете си и завождале ги въ училището,